

PĀRLIECINOŠĀKAIS PIERĀDĪJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 11:51, 52; Ef 2:13–16; 2kor 5:17–21; Ef 4:25–5:2; Rm 14:1–6; Apd 1:14.

ATMIŅAS PANTS:

“To viņš nesacīja no sevis, bet, būdams tā gada augstais priesteris, pravietoja, ka Jēzum būs jāmirst par tautu. Un ne vien par šo tautu, bet arī tādēļ, lai izklīdinātos Dieva bērnus savāktu vienkop” (Jņ 11:51, 52).

Pagājušajā nedēļā mēs mācījāmies, kā vienotība kļūst redzama, pateicoties kopīgai vēstij, kas balstīta uz Jēzu kā Glābēju un uz Rakstu patiesībām, kurām ir jātiek akcentētām gala laikā. Mēs esam tie, kas mēs esam, pateicoties vēstij, ko Dievs mums ir iedevis, un aicinājumam to izplatīt pasaulē.

Šajā nedēļā mēs pievērsīsimies draudzes redzamajai vienotībai, kā tā izpaužas kristiešu ikdienas dzīvē un draudzes misijā. Saskaņā ar Jēzus mācību draudze nepasludina vienkārši Dieva glābšanas un izlīguma vēsti. Draudzes vienotība pati par sevi arī ir būtiska šī izlīguma izpausme. Pasaulē, ko ir pārņēmis grēks un sacelšanās, draudze stāv kā redzama lieciniece Kristus glābjošajam darbam un spēkam. Bez draudzes vienotības un solidaritātes krusta glābjošais spēks pasaulē būtu tik tikko redzams. “Vienotība ar Kristu rada vienotības saites citam ar citu. Šī vienotība ir vispārliecinošākais Kristus majestātes un tikumības, kā arī spēka atņemts grēkus pierādījums pasaulei.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 5. sēj., 1148. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. decembrī.

Zem Jēzus krusta

Līdzīgi daudzām citām garīgām svētībām, ko Dievs dod Saviem ļaudīm, arī draudzes vienotība ir Dieva dāvana. Vienotība nav cilvēces radīta, pateicoties mūsu pūlēm, labajiem darbiem un nodomiem. Pamatā šo vienotību, pateicoties Savai nāvei un augšāmcelšanai, rada Jēzus Kristus. Ticībā pieņemot Viņa nāvi un augšāmcelšanos ar kristībām un mūsu grēku piedošanu, savienojoties kopīgā sadraudzībā un izplatot triju eņģeļu vēstis pasaulei, mēs esam savienībā ar Viņu un vienotībā cits ar citu.

Izlasi Jņ 11:51, 52 un Ef 1:7–10. Kurš notikums Jēzus dzīvē ir pamats vienotībai mūsu kā septītās dienas adventistu vidū? _____

“To viņš [Kajafa] nesacīja no sevis, bet, būdams tā gada augstais priesteris, pravietoja, ka Jēzum būs jāmirst par tautu. Un ne vien par šo tautu, bet arī tādēļ, lai izklidinātos Dieva bērņus savāktu vienkop” (Jņ 11:51, 52). Cik dīvaini, ka Dievs izmantoja Kajafu, lai izskaidrotu Jēzus nāves nozīmi, pat ja Kajafa nezināja, ko viņš dara, nosodot Jēzu uz nāvi. Priesterim arī nebija ne jausmas par to, cik dziļš bija viņa apgalvojums. Kajafa domāja, ka viņš izsaka tikai politisku apgalvojumu. Toties Jānis to izmantoja, lai atklātu pamatpatiesību par to, ko nozīmē Jēzus aizvietojošā nāve visiem uzticīgajiem Dieva ļaudīm, kas kādu dienu tiks sapulcināti “vienkop”.

Lai arī kam mēs kā septītās dienas adventisti ticam, lai arī kādu vēsti mēs vienīgie sludinām, mūsu vienotības pamats pastāv mūsu kopīgajā Kristus nāves pieņemšanā mūsu labā.

Pie tam mēs piedzīvojam šo vienotību Kristū arī kristībās. “Ticībā uz Jēzu Kristu jūs visi esat Dieva bērņi, jo jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietērpti Kristū” (Gal 3:26, 27). Kristības ir vēl viena saite, kas mums adventistiem ir kopīga, jo tās simbolizē mūsu ticību Kristum. Mums ir kopīgs Tēvs, tādējādi mēs visi esam Dieva dēli un meitas. Un mums ir kopīgs Glābējs, kura nāvē un augšāmcelšanā mēs esam kristīti (Rm 6:3, 4).

Lai arī kādas kultūras, sociālas, etniskas un politiskas atšķirības eksistē starp mums kā septītās dienas adventistiem, kāpēc mūsu kopīgajai ticībai Jēzū vajadzētu sniegties pāri visām šīm atšķirībām? _____

Kalpojot izlīgšanai

Mūsu pasaule ir slavena nekārtības, nemieru, karu un konfliktu dēļ. Visi šie faktori ietekmē mūsu dzīvi personīgā, kopienas un nacionālā līmenī. Reizēm šķiet, ka visa mūsu dzīve ir konfliktā. Bet vienotības trūkums un nekārtība nevaldīs mūžīgi. Dievs atrodas misijā panākt kosmisku vienotību. Dieva mūžīgais izlīgšanas plāns nes mieru un veselumu, turpreti grēks ir radījis nesaskaņas.

Ef 2:13–26 Pāvils atklāj principus, kas parāda, kā Kristus rīkojās, lai nestu mieru starp ticīgajiem: pateicoties Viņa nāvei pie krusta, Jēzus gan jūdus, gan pagānus izveidoja kā vienu tautu un iznīcināja etniskās un reliģiskās barjeras, kas viņus šķīra. Ja Kristus bija spējīgs to izdarīt ar jūdiem un pagāniem pirmajā gadsimtā, cik daudz vairāk Viņš var noārdīt jebkuras rasu, etniskās un kultūras barjeras un sienas, kas sadala draudzes ļaudis mūsdienās?

Sākot no šīs vietas, mēs varam aizsniegt pasauli.

Pāvils 2kor 5:17–21 apliecina, ka Kristū mēs esam jauni radījumi, salīdzināti ar Dievu. Kas tad ir mūsu kalpošana šajā pasaulē? Kādas šķēlšanās mēs savās kopienās kā vienota draudzes organizācija varam radīt? _____

Kā Dieva jaunie radījumi ticīgie saņem svarīgu kalpošanu – trīskāršu izlīguma kalpošanu. (1) Mūsu draudzi veido ticīgie, kas kādreiz bija atsvešinājušies no Dieva, bet, pateicoties Kristus upura glābjošajai žēlastībai, tagad ir vienoti ar Dievu Svētajā Garā. Mēs esam atlikums, kas aicināts pasludināt pasaulei gala laika vēsti. Mūsu kalpošana ir aicināt tos, kas vēl joprojām ir atsvešinājušies no Dieva, izlīgt ar Viņu un pievienoties mums misijā. (2) Draudze ir arī Dieva ļaudis, kas ir izlīguši cits ar citu. Būt vienotiem Kristū nozīmē, ka mēs esam vienoti cits ar citu. Tas nav nekāds augsts ideāls, tai ir jābūt redzamai realitātei. Izlīgšana citam ar citu, miers un harmonija starp brāļiem un māsām ir neķlūdīga liecība pasaulei, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Pestītājs. “Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi” (Jņ 13:35). (3) Pateicoties šai izlīguma kalpošanai draudze stāsta universam, ka Dieva atpestīšanas plāns ir patiesi un spēcīgi. Lielā cīņā ir par Dievu un Viņa raksturu. Draudzei izkopjot vienotību un izlīgšanu, universs redz Dieva mūžīgo gudrību darbībā (sk. Ef 3:8–11).

Praktiska vienotība

1902. gadā Elena Vaita rakstīja: “Katram kristietim ir jābūt tam, kas bija Kristus uz šīs Zemes. Viņš ir mūsu paraugs, ne tikai savā nevainīgajā šķīstumā, bet arī pacietībā, maigumā un rakstura pievilcībā.” (Elena Vaita “Signs of the Times” 1902. gada 16. jūlijs) Šie vārdi atgādina Pāvila aicinājumu filipiešiem: “Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū” (Fil 2:5).

Izlasi Ef 4:25–5:2 un Kol 3:1–17, tad atbildiet uz šiem diviem jautājumiem: kādās dzīves jomās mēs esam īpaši aicināti parādīt savu uzticību Jēzum? Kā mums sabiedriskajā dzīvē ir jābūt Jēzus evaņģēlija lieciniekiem? _____

Ir daudzi citi Bībeles teksti, kas aicina kristiešus sekot Jēzus paraugam un būt dzīviem Dieva žēlastības lieciniekiem. Mēs esam arī aicināti rūpēties par citu cilvēku labklājību (Mt 7:12), nest cits cita nastas (Gal 6:2), dzīvot vienkāršībā un pievērsties iekšējam garīgumam, nevis ārējai izrādei (Mt 16:24–26, 1Pēt 3:3, 4), un kopt veselīgas dzīves ieradumus (1kor 10:31).

“Mīļotie, es jūs kā ienācējus un svešiniekus šajā pasaulē aicinu atturēties no miesas iekārēm, kas visas karo pret dvēseli. Esiet krietni, dzīvojot starp pagāniem, lai par tām lietām, kurās tie nosoda jūs kā ļaundarus, tie, vērodami jūsu labos darbus, slavē Dievu piemeklēšanas dienā” (1Pēt 2:11, 12). Cik bieži mēs pārāk zemu novērtējam kristīgā rakstura ietekmi uz tiem, kas mūs vēro? Pacietība, kas atklājas grūtos brīžos, disciplinēta dzīve spriedzes un konfliktu vidū, maigs gars, reaģējot uz nepacietīgiem un skarbiem vārdiem, ir Jēzus gara pazīmes, ko mēs esam aicināti atdarināt. Kā septītās dienas adventisti mēs kopā esam liecinieki pasaulē, kas neizprot Dieva raksturu. Mēs kļūstam par spēku uz labu un Dievam par godu. Kā Kristus pārstāvji ticīgie var būt pazīstami ne tikai sava morālā taisnīguma dēļ, bet arī pateicoties viņu praktiskajai interesei par citu cilvēku labklājību. Ja mūsu reliģiskie piedzīvojumi būs patiesi, tie paši atklāsies un ietekmēs pasauli. Vienota ticīgo organizācija, kas atklāj Kristus raksturu pasaulei, būs patiešām spēcīga liecība.

Kāda veida liecību tu atklāj citiem? Ko citi cilvēki var atrast tavā dzīvē, kas liktu viņiem ilgoties sekot Jēzum? _____

Vienotība dažādībā

Apustulis Pāvils Romiešiem 14. un 15. nodaļā runā par jautājumiem, kas dziļi bija sašķēlušī draudzi Romā. Viņa reakcija uz šiem jautājumiem bija tāda, ka viņš aicināja romiešus parādīt iecietību un pacietību citam pret citu un nešķelt draudzi šo jautājumu dēļ. Ko mēs varam mācīties no šī padoma?

Izlasi Rm 14:1–6. Kāds sirdsapziņas jautājums lika draudzes locekļiem Romā tiesāt, nevis būt sadraudzībā citam ar citu? _____

Visticamāk, ka šie jautājumi bija saistīti ar jūdu ceremoniālo nešķīstību. Saskaņā ar Pāvilu šie bija “strīdi par dažādiem viedokļiem” (Rm 14:1), norādot, ka tie nav glābšanas, bet pieredzes jautājumi, kuriem vajadzētu būt atstātiem katra personīgai sirdsapziņai (sk. Rm 14:5).

Šie strīdi bija vispirms par to, kāda veida pārtika tika ēsta. 3. Mozus grāmatas 11. nodaļā aizliegto dzīvnieku ēšana nebija problēma, ko Pāvils šeit aizskar. Nav pierādījumu, ka agrīnie kristieši būtu sākuši ēst cūkgaļu vai citus nešķīstus dzīvniekus Pāvila kalpošanas laikā, un mēs zinām, ka Pēteris šādu pārtiku nelietoja (sk. Apd 10:14). Arī tas, ka vājie ēda tikai dārzeņus (Rm 14:2) un ka cīņa ietvēra arī dzērienus (Rm 14:17, 21), norāda, ka bažas ir saistītas ar ceremoniālu nešķīstību. Vēl tālāk to apliecina vārds “nešķīsts” (koinos), kas izmantots Rm 14:14. Šis vārds ir izmantots Vecās Derības sengrieķu tulkojumā attiecībā uz apgānītiem dzīvniekiem, nevis uz nešķīstajiem dzīvniekiem no 3Moz 11. nodaļas. Acimredzot bija daži cilvēki Romas sabiedrībā, kas nepiedalījās sadraudzības mielastos, jo viņi nebija pārliecināti, ka ēdiens ir pienācīgi sagatavots vai ka tas nav bijis upurēts elkiem.

Tas pats attiecas uz dažu dienu ievērošanu. Tas neattiecas uz iknedēļas sabata ievērošanu, jo mēs zinām, ka Pāvils to ievēroja regulāri (Apd 13:14, 16:13, 17:2). Šī visdrīzāk ir atsauce uz dažādažādām jūdu svinamajām vai gavēņa dienām. Pāvila nodoms šajos pantos nav aicināt būt iecietīgiem pret tiem, kas ir nopietni un apzinīgi, ievērojot šos rituālus, lai gan viņi tos neuzskatīja par glābšanas līdzekļiem. Vienotība kristiešu vidū atklājās pacietībā un iecietībā, kaut arī mēs ne vienmēr visam piekritam, īpaši tad, ja tas nav būtiski mūsu ticībai.

Grupā pārrunājiet šo jautājumu: Vai ir kaut kas, kam tic un ko dara septītās dienas adventisti, kas visiem, kas sevi sauc par adventistiem, nav jāpieņem un jātic? _____

Vienotība misijā

Salīdzini mācekļu garastāvokli Kunga Vakarēdiena laikā Lk 22:24 un īsi pirms Vasarsvētku piedzīvojuma Apd 1:14 un 2:1, 46. Kas radīja tādu izmaiņu viņu dzīvē? _____

Apd 1:14 un 2:46 frāze “vienprātīgi” nozīmē arī “pasargāti vienā prātā”. Tas nāca kā rezultāts tam, ka viņi bija kopā vienā vietā, lūgšanās meklējot piepildījumu Jēzus apsolījumam sūtīt viņiem Mierinātāju.

Gaidot viņiem bija viegli sākt kritizēt citam citu. Daži varēja norādīt uz to, ka Pēteris aizliedza Jēzu (Jņ 18:15–18, 25–27), un uz Toma šaubām par Jēzus augšāmcelšanos (Jņ 20:25). Viņi varēja atcerēties Jāņa un Jēkaba lūgumu pēc visietekmīgākajām vietām Jēzus valstībā (Mk 10:35–41) vai to, ka Matejs bija kādreizējais nicinātais muitnieks (Mt 9:9).

Tomēr “šīs sagatavošanās dienas bija dziļas sirds pārmeklēšanas dienas. Mācekļi izjuta savu garīgo vajadzību un sauca uz Kungu pēc svēta svaidījuma, lai viņi būtu gatavi dvēseļu glābšanas darbam. Viņi nelūdza tikai pēc svētības paši sev. Viņus nospieda dvēseļu glābšanas nasta. Viņi saprata, ka evaņģēlijs ir jānes pasaulei, un viņi lūdza pēc spēka, ko Kristus bija apsolījis.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 37. lpp.)

Sadraudzība starp mācekļiem un viņu lūgšanu intensitāte sagatavoja viņus šai svarīgajai pieredzei Vasarsvētkos. Nākot tuvāk Dievam un noliekot malā savas personīgās atšķirības, mācekļi bija Svētā Gara sagatavoti kļūt par bezbailīgiem un drosmīgiem Jēzus augšāmcelšanās lieciniekiem. Viņi zināja, ka Jēzus ir piedēvis viņu daudzus trūkumus, un tas deva viņiem drosmi doties uz priekšu. Viņi zināja, ko Jēzus bija paveicis viņu labā. Viņi zināja, ka glābšanas apsolījums ir atrodams Viņā, un tādējādi “ticīgo centieni bija atklāt Kristus rakstura līdzību un strādāt Viņa valstības paplašināšanai.” (Turpat, 48. lpp.) Nav brīnums, ka Kungs bija spējīgs darīt caur viņiem varenas lietas. Kāda mācība draudzei mūsdienās!

Vienmēr ir tik viegli atrast citu cilvēku dzīvē lietas, kas ir nepareizas. Kā mēs varam mācīties nolikt malā citu cilvēku kļūdas cēlāka mērķa dēļ – lai darītu Dieva gribu vienotā draudzē?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Evaņģelizācija” nodaļa “Vienotība dažādībā” (98.–103. lpp.).

Tālākais citāts palīdz atklāt, kā agrīnā draudze, vienota Kristū, spēja saglabāt vienotību, neskatoties uz atšķirībām viņu vidū, tādējādi kļūstot par spēcīgu liecinieku pasaulei. “Rakstos ir atklāts, kā draudzē Svētais Gars vadīja agrīno draudzi lēmumu pieņemšanas procesā. Tas tiek darīts vismaz trijos savstarpēji cieši saistītos veidos: atklāsmes (piem., Gars teica ļaudīm, ko darīt, Kornēlija, Hananjas un Filipa atklāsmes un varbūt arī lozes vilkšana), Raksti (draudze nonāca pie secinājuma, kurā tika izmantoti Raksti) un saskaņa (Gars darbojās no kopienas iekšpuses un radīja saskaņu, gandrīz nemanot, pateicoties dialogam un pētīšanai, līdz draudze saprata, ka Gars tajā ir darbojies). Šķiet, ka, piedzīvojot kultūras, doktrināras un teoloģiskas cīņas starp ticīgajiem kopienā, Svētais Gars darbojās, pateicoties saskaņai lēmumu pieņemšanas procesā. Šajā procesā mēs redzam aktīvu ticīgo kopienas un ne tikai tās vadītāju lomu, kā arī lūgšanas svarīgumu, lai spētu izšķirt lietas. Svētā Gara vadība ir jūtama visā kopienas izpratnē par Dieva Vārdu, kopienas piedzīvojumos un tās vajadzībās, kā arī tās vadītāju piedzīvojumos, viņiem kalpojot. Dažādi draudzes lēmumi tika pieņemti Svētā Gara vadītā procesā, kurā Raksti, lūgšanas un pieredze bija teoloģisko pārdomu elementi.” (Denis Fortins “Svētais Gars un draudze”, publicēts Ángel Manuel Rodríguez, ed., “Message, Mission, and Unity of the Church”, 321., 322. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā izejiet cauri savām atbildēm uz trešdienas jautājumu par to, kā mēs izlemjam, kuras mācības un darbības mums kā septītās dienas adventistiem ir būtiskas un kuras nav.
2. Kā mums vajadzētu izturēties pret kristiešiem citās konfesijās, kas arī tic Jēzus nāvei un augšāmcelšanai?

KOPSAVILKUMS:

Vispārliecinošākais pierādījums vienotībai ir tas, ka brāļi un māsas mīl cits citu tā, kā to darīja Jēzus. Mūsu grēku piedošana un glābšana, kas mums kā adventistiem ir kopīga, ir vislabākās mūsu sadraudzības saites. Tādā veidā mēs varam Kristū parādīt pasaulei savu vienotību un liecību par mūsu kopīgo ticību. Mēs neesam aicināti uz ko mazāku.